

Col·laboracions

[[Tornar enrera](#) | [Anar a l'inici](#) | [Històric d'aquesta secció](#) | [Totes les seccions](#)]

Comparteix |

LA VISERA A L'INREVÉS

carregant ...

Sóc una de les monges del ja famós –en segons quins ambients– llibre “Monges” que ha editat Fragmenta. I, la veritat ni sé per què. Trobo que la meua vida és allò més normaleta. Si tinc la sort d'estar a prop dels marginats ha estat un do que no tinc més que agrair. Però bé, em van fer l'entrevista i jo vaig respondre –això sí, de tot cor– el que em demanaven.

Amb aquests embolics del llibre he estat en uns quants actes que s'han fet al seu voltant i he conegut a moltes de les 20 monges que sortim al llibre, malgrat que ja en coneixia unes quantes. Va ser a la presentació del llibre on vaig gaudir de les paraules de Joan Estruch que penso que val la pena que us llegiu i a les que em vull referir ara.

En Joan explica l'anècdota d'uns adolescents que, portant una visera a l'inrevés, es diuen: “no estan malament aquestes gorres, però caldria inventar-ne una que fes ombra a la cara”.

A partir d'aquesta conversa fa un estudi irònic i simpàtic de l'Església jeràrquica que, en moltes ocasions es queixa amb la visera cap enrere...

“O bé escolteu tots els discursos sobre l'anomenada «nova evangelització». Nova, però amb la visera de la gorra al clatell. ¿No serà que de vegades ens enfrontem a problemes que semblen insolubles, i potser ens ho semblen senzillament per incapacitat d'adonar-nos que la gorra està posada a l'inrevés?”

Ja sé que, en el cas de les mitres episcopals, la visera no es veu a primer cop d'ull. Però si us hi fixeu bé, quan mireu una foto d'una sessió plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, veureu inconfusiblement el sol a les cares i l'ombra als clatells.

Doncs bé, aquestes vint monges que se'ns presenten en el llibre de la Laia de Ahumada són dones que porten la gorra del dret, de tal manera que la visera els faci ombra a la cara, com ho volien aquella colla d'adolescents...”

Fa després referència a Joan XXIII, al Concili Vaticà II, a Pau VI, a Joan Pau II, i a la progressiva regressió que de llavors ençà s'ha anat donant.

Llegint el llibre amb la varietat que caracteritza les nostres tasques i carismes a l'Església, hi ha uns quants denominadors comuns que m'han impressionat. En primer lloc, a excepció de dos o tres, les monges que sortim al llibre som d'edats avançades i hem viscut el Concili Vaticà II al qual gairebé cap deixem de mencionar com un moment important de la nostra vida.

Jo he dit en algunes ocasions que nosaltres –les que érem joves durant el Concili– som d'una generació que hem viscut la més gran il·lusió del canvi a la Església i patim ara la més gran desil·lusió. Malgrat això, ens ha costat tant el canvi, hem patit tant per deixar de posar-nos la visera a l'inrevés, que ens mantenim amb aquella mateixa il·lusió que ens va donar el nostre estimat (i mai canonitzat Joan XXIII) quan obrí un camí de llibertat pel qual hem volgut caminar com hem pogut i hem sabut.

És per això que l'altra denominador comú que he observat al llibre és la felicitat que es manifesta en totes les petites històries “d'un desig profund” com anomena la Laia, amb molt encert, les nostres vocacions.

I que bé que em sento amb un tipus de creients com els que ens vam trobar l'altra dia a l'Espai Francesca Bonnemaison! Creients en l'Evangeli, sí, i amb el desig de mirar endavant amb la visera ben posada.

Potser és per això que, en tornar a casa i llegir la carta del nostre Cardenal demanant pregàries (fins i tot amb una oració composada a l'efecte) per la pluja, em va venir a la memòria un món religiós superat... I és que el problema de la manca d'aigua és quelcom que potser no s'arregla amb rogatives, sinó posant fil a l'agulla i cuidant una mica més el Planeta. Perquè només ens angoixem amb el problema de la sequera MUNDIAL quan ens toca de ben a prop. Hi ha molts pobles que fa anys que la pateixen i no tenen mitjans per cap mena de “transvasament”.

Victòria Molins

Documents relacionats:

[Intervenció de Joan Estruch a la presentació del llibre *Monges*](#)

Altres articles d'aquesta secció

[13-09-2007]

[EL DOLOR DEL MÓN NO FA VACANCES](#)

[24-06-2010]

[LAS MUJERES](#)

[23-05-2011]

[DES DE LA PLAÇA DE CATALUNYA](#)

[10-10-2008]

[LA MÍSTICA DE LA ALEGRÍA](#)

[22-02-2008]

[IGLESIA, IGLESIA, PARA UNOS MADRE Y PARA OTROS TÍA](#)

[18-01-2008]

[A POLÓNIA... I AL MÓN](#)

[09-06-2011]

[LA JUSTICIA DE OBAMA](#)

[16-06-2011]

[HI HA SECTES PER AQUÍ?](#)

[14-05-2007]

[LES CONSEQÜENCIES DEL PERDÓ](#)

Vots de l'Article,
Puntuació Promig: **4.75**
vots: 4

Si us plau espera un segon i vota per aquest article:

Votar

L'Església,
del valor d'una vida de fe fonamentada en Jesús, en el seu evangeli,
i en la crida personalíssima que l'Esperit fa a cadascú. "

Enviat el 11 del 04 del 2008 per [Victòria Molins](#)

[[Tornar enrera](#)]

Anònim ha escrit:

Re: LA VISERA A L'INREVÉS

Puntuació:5

Aquest denominador comú que teniu, la il.lusió que transmeteu malgrat el desencís que comentes, és esperançador. M'ha agradat molt el llibre.

I molt d'acord amb el darrer paràgraf!

Maria-Josep

2008-05-04 17:55:44

Anònim ha escrit:

Re: LA VISERA A L'INREVÉS

Puntuació:5

2008-04-22 08:47:45

No són permesos els comentaris anònims.
Si no ets usuari registrat [fes-ho ara](#) si us plau

[[Avis Legal](#)]

:: Copyright Església Plural ::